

BHmagazino

MEN'S ISSUE

ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΕΣ ΤΑΣΕΙΣ
ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΙΚΟ
FASHION WORLD ΜΕΣΑ
ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ, DESIGN, ΒΙΒΛΙΑ, ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ,
ΜΟΥΣΙΚΗ, ΟΠΕΡΑ, ΤΕΧΝΗ, ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ, ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΥΣΙΓΝΩΣΙΑ

ΑΞΙΟΙ ΓΙΟΙ των μπαμπά τους!

*Iστορίες για αγόρια που διαν μεγάλωσαν και έγιναν άνδρες ακαγλούθηκαν
ιο επάγγελμα ιων γεννητών τους, οννήθως για να διαμρέψουν, ακόμη και
για να τους βεπεράσουν σε επιπλα και αναγνωρισμόπιτα.*

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Ο Νικολάες Φράνκεν γεννήθηκε περί το 1520 στο Χέρενταλς του Βελγίου. Εργάστηκε ως ζωγράφος. Ζωγράφοι έγιναν και οι τρεις γιοι του, ο Χιερόνυμος Φράνκεν I, ο Φρανς Φράνκεν I και ο Αμπρόζιους Φράνκεν I, οι οποίοι εκπαιδεύτηκαν κυρίως δίπλα στον πατέρα τους για να γράψουν ιστορία με τη τέχνη τους. Με τη σειρά του ο Φρανς Φράνκεν I (1542-1616) έκανε ζωγράφους τους τέσσερις δικούς του γιους, τον Τόμας Φράνκεν, τον Χιερόνυμος Φράνκεν II, τον Φρανς Φράνκεν II και τον Αμπρόζιους Φράνκεν II. Και ο γιος του Φρανς Φράνκεν II, ο Φρανς Φράνκεν III, έγινε επίσης εικαστικός καλλιτέχνης, συνεχίζοντας μια μακραίωνη οικογενειακή ιστορία που επιβεβιάζεται πως το μήλο (ή και τα μήλα) θα πέσει κάτω από τη μηλιά. Δεν είναι δύσκολο να εξηγήσεις γιατί συχνά ο γιος ακολουθεί το επάγγελμα του πατέρα του. Έπειδή βρίσκει έτοιμη δουλειά, αυτός είναι ένας σοβαρός λόγος. Άλλα και επειδή επηρεάζεται βαθύτατα από τον γεννήτορά του ή φέρει γονιδιακά τα ίδια ταλέντα με εκείνον. Ομως, το θέμα μας δεν είναι απλώς πατέρες και γιοι που έκαναν το ίδιο επάγγελμα, τέτοιοι υπάρχουν πολλοί στο κοινωνικό περιβάλλον όλων μας. Εμείς αναζητήσαμε διάστημους πατέρες και διάστημους γιους που σταδιοδρόμησαν στο ίδιο επάγγελμα με την ίδια (μεγάλη) επιτυχία ή που, ακόμη καλύτερα,

ο γιος ξεπέρασε τον πατέρα σε φήμη, σε χρήμα και σε δύναμη. Κάπως έτσι, ξεκινώντας από τον 16ο αιώνα και τους Φλαμανδούς Φράνκεν, φτάσαμε στις μέρες μας και στους Μέρντοχ, στους Μπους, στους Τραμπ, στους Ντάγκλας, ακόμη και στους Παπανδρέου και τους Μητσοτάκηδες. Γιατί και στα δικά μας περιβόλια, κατά τον νόμο της βαρύτητας, όχι αυτόν του Νεύτωνα, αλλά της βαρύτητας που έχει η παρουσία του πατέρα σε μία οικογένεια, της επιρροής που ασκεί ειδικά στα αρσενικά μέλη, τα μήλα εξακολουθούν να πέφτουν κάτω από τη μηλιά που τα γέννησε.

Η προσφορά των Μπελ

Μια τέτοια περίπτωση είναι ο Αλεξάντερ Μέλβιλ Μπελ και τα παιδιά του. Ο πατέρας ήταν εκπαιδευτικός, ερευνητής της αρθρωτικής φωνητικής, της ορθοέπειας και της ευγλωτίας και εμπνευστής της Visible Speech (Ομιλία μέσω οράσεως), ενός πρωτοποριακού για εκείνη την εποχή συστήματος επικοινωνίας με φωνητικά σύμβολα. Ο τρεις γιοι του εκπαιδεύτηκαν από αυτόν για να συνεχίσουν το έργο του, με τον Αλεξάντερ Γκράχιαν Μπελ (τον μοναδικό επιζήσαντα, αφού οι άλλοι δύο πέθαναν πολύ νέοι) να συνεργάζεται στενά μαζί του σε θέματα εκπαίδευσης των κωφαλάλων και να προχωρεί σε μια δική του εφεύρεση πολύ πιο σημαντική από εκείνη του πατέρα του, στο τηλέφωνο.

Συγγραφικό κύτταρο

Την ίδια πάνω-κάτω εποχή που ο πατέρας Μπελ επιδιόδταν στις έρευνές του και ο υιός Αλεξάντερ γεννιόταν στη Σκωτία, στη Γαλλία ο Αλέξανδρος Δουμάς εξέδιδε τους «Τρεις σωματοφύλακες» (1844), τον «Κόμη Μοντεκρίστο» (1845) και τη «Μαύρη τουλίπα» (1850), τα μυθιστορήματα που θα τον έκαναν διάσημο σε όλον τον κόσμο ως Αλέξανδρο Δουμά πατέρα. Γιατί υπήρχε και ο γιος. Ο Αλέξανδρος Δουμάς υιός γεννήθηκε στο Παρίσι το 1824 και ήταν νόθο παιδί του Αλέξανδρου πατέρα και μιας μοδίστρας. Μεγάλωσε με την οικογένεια του πατρός του, η οποία έκανε ό,τι μπορούσε για να τον αποξενώσει από την ταπεινής καταγωγής μητέρα του και έγινε επίσης συγγραφέας. Το διαστημότερο έργο του και μια από τις πιο διαβασμένες νουβέλες όλων των εποχών είναι «Η κυρία με τις καμέλιες» (με κεντρικό πρόσωπο την εταίρα Μαρί Νιπλεσί, με την οποία ο συγγραφέας διατηρούσε σχέση). Το βιβλίο ενέπινε στον Τζουζέπε Βέρντι μια λαοφιλή «Τραβιάτα».

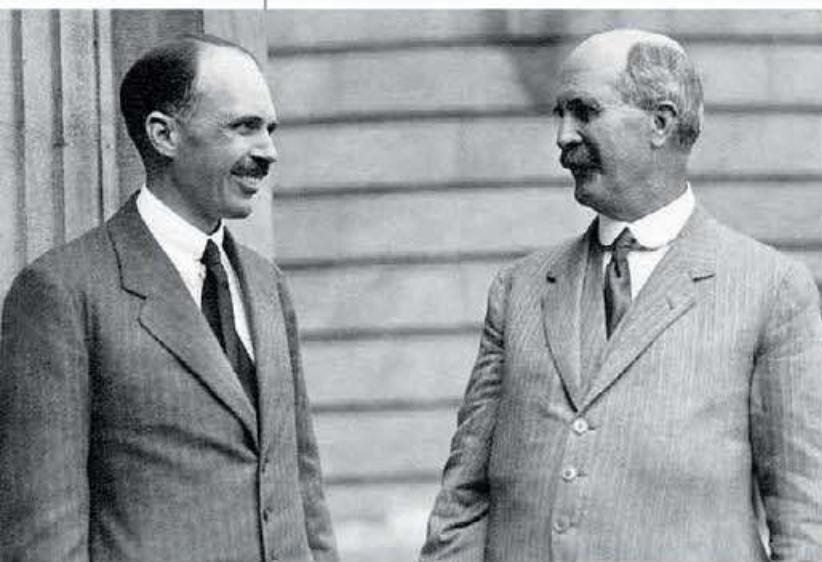
Νομπέλ για δύο

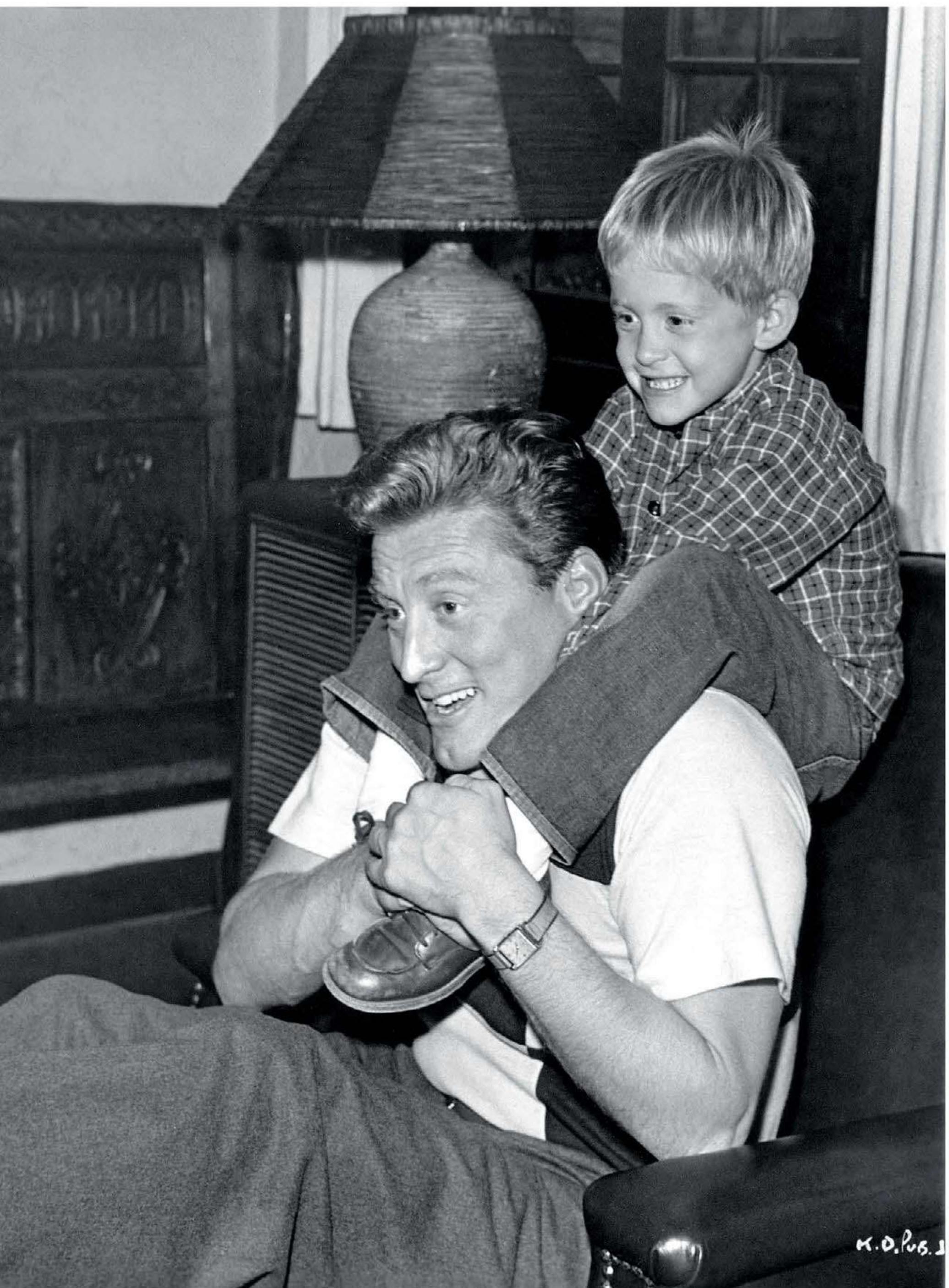
Μοναδική περίπτωση στα παγκόσμια χρονικά είναι αυτή του Ουλίαμ Χένρι Μπραγκ και του γιου του Ουλίαμ Λόρενς Μπραγκ, των δύο φυσικών που κέρδισαν το Βραβείο Νομπέλ Φυσικής το 1915 για την εργασία τους πάνω στον προσδιορισμό κρυσταλλικών δομών με τη χρήση ακτίνων X. Είναι η πρώτη

Ο Μάικλ Ντάγκλας παιζει με τον πάτερα του, Κερκ. Φωτογραφία του 1950, της μακρινής εποχής κατά την οποία ο Μάικλ δεν μπορούσε να φανταστεί πως πολλές δεκαετίες μετά θα καλούνταν να υπερασπιστεί τη μνήμη του κατηγορούμενου για σεξουαλική επίθεση στη νεαρή Νάταλι Γουντ πατέρα του.

Κοιτώντας με υπερηφάνεια και με τρυφερότητα ο ένας το άλλον: Ο πατέρας Ουλίαμ Χένρι Μπραγκ και ο υιός Ουλίαμ Λόρενς Μπραγκ κέρδισαν από κοινού Βραβείο Νομπέλ Φυσικής το 1915.

M E N ' S BHMAZAZINO I S S U E

Λόρενς Μπράουνγκ

«ΕΛΠΙΖΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ ΠΟΥ ΘΑ ΕΡΘΕΙ»

Ο διάσημος αμερικανός τενόρος με τις σπάνιες φωνητικές ικανότητες μιλάει για τις νέες πχογραφίες του, για τα φαινόμενα διακρίσεων στον χώρο της όπερας και για τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεται τον ρόλο του ως καλλιτέχνη αγήλα και τις συνήγον και πατέρα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Στο «Amici e Rivali», μια ηχογράφηση αφιερωμένη αποκλειστικά στον Ροσίνη, επιβεβαιώνει ότι έπειτα από είκοσι χρόνια διεθνούς καριέρας η εντυπωσιακή ευελιξία της φωνής του και οι υψηλές νότες είναι πάντα εδώ. Τις ίδιες υψηλές νότες καθώς και το όμορφο μπελκάντο τραγούδι του επιστρατεύει ο Λόρενς Μπράουνλι και στη νέα ηχογράφηση των «Πουριτανών» του Μπελίνι. Ο διάσημος αμερικανός τενόρος από το Οχάιο συνεχίζει δυναμικά όχι μόνο τις ηχογραφήσεις αλλά και τις εμφανίσεις. Επειτα από τη συμμετοχή του στο γκαλά «Come Home: A Celebration of Return», μια εκδήλωση της σημερινής της ανωτάτης δικαστού Ρουθ Μπέιντερ Γκίνομπεργκ στην Ουάσιγκτον, θα ερμηνεύσει τον «Κόμη Ορύ» στο Μόναχο, τη «Σταχτοπούτα» στη Βιέννη, τη «Messa di Gloria» στη Ρώμη και την «Ιταλίδα στο Αλγέρι» στη Ζυρίχη (όλα έργα του Ροσίνη) και θα δώσει σειρά ρεσιτάλ. Ακολούθως, θα επιστρέψει στη Ρώμη για να τραγουδήσει τους «Πουριτανών» (όπερα με την οποία έχει συνδέσει στενά το όνομά του) και στη συνέχεια, τον Ιούνιο, θα βρίσκεται στο Παρίσι για να ερμηνεύσει στο Palais Garnier την κωμική όπερα του Ζαν-Φιλίπ Ραμί «Platée». Επειτα από το lockdown, ο καλλιτέχνης αφίνει τη γυναίκα του και τα δύο παιδιά τους πίσω στο σπίτι τους στη Φλόριντα και ξεκινά τις μοναχικές περιπλανήσεις από ξενοδοχείο σε ξενοδοχείο, από θέατρο σε θέατρο. «Οσο και αν μου αρέσει να τραγουδώ, πρόκειται για μια συνθήκη που δεν είναι ούτε εύκολη ούτε ευχάριστη, είναι όμως απαραίτητη σε μια δουλειά σαν τη δική μου» λέει. Και συνεχίζει ένα ταξίδι που ο ίδιος περιγράφει με έναν πολύ ανθρώπινο και συγκινητικό τρόπο στη συνέντευξη που μιας παραχώρησε, όταν υποστηρίζει πως ως απόλυτο στόχο έχει «να γίνω όχι μόνο καλύτερος καλλιτέχνης, αλλά κυρίως καλύτερος πατέρας και σύζυγος, καλύτερος άνθρωπος».

Για να ξεκινήσουμε όμως από μία πρόσφατη δισκογραφική δουλειά σας, ο Αρτούρο από τους «Πουριτανών» είναι μια τεράστια πρόκλιση, ένας από τους δυσκολότερους ρόλους στο ρεπερτόριο του τενόρου. Ποιο είναι το μυστικό για να καταφέρεις να τον τραγουδήσεις σωστά;

«Το μυστικό κρύβεται φυσικά στην τεχνική αλλά και στη σκηνή διαχείριση του ρόλου. Η δισκολία έγκειται στο ότι βγαίνεις στη σκηνή με μία φοβερά απαιτητική άρια, το «A te, o cara». Από τη πρώτα κιόλας λεπτά πρέπει να κανείς εντύπωση. Στη συνέχεια έχεις ένα δύσκολο τρίο. Με το που τελειώνεις την πρώτη πράξη εγκαταλείπεις τη σκηνή και μένεις εκτός καθ'

όλη τη διάρκεια της δεύτερης πράξης, γεγονός που μπορεί να αποστάσει τη συγκέντρωσή σου. Δεν πρέπει όμως, γιατί όταν βγαίνεις ξανά στην τρίτη πράξη έχεις να τραγουδήσεις ό,τι πιο δύσκολο έχει γράψει ο Μπελίνι για τενόρο, με αποκορύφωμα το “Credeasi, misera!” του φινάλε και το ακραίο για μία ανδρική φωνή υψηλό Φα του! Απαιτείται καλή τεχνική, μουσικότητα και οικονομία τραγουδιού».

Για έναν τραγουδιστή είναι σημαντικό να κάνει δίσκους. Ανήκετε σε εκείνους που έχουν αξιόλογη δισκογραφία. Σας αρέσει να πχογραφείτε;

«Ναι, μου αρέσει πολύ. Μου αρέσει η ιδέα πως αποτυπώνονται η φωνή μου, οι προθέσεις μου, η καλλιτεχνική πορεία μου. Κάθε ηχογράφηση είναι μια επιβεβαίωση του καλλιτεχνικού επιπέδου στο οποίο βρίσκομαι εκείνη τη στιγμή. Θα ήθελα να επιστρέψω στο παρελθόν και να ηχογραφήσω ξανά κάποια πράγματα, πιστεύω πως θα διακρίνατε σημεία εξέλιξης, πως στις νέες εκτελέσεις θα αποτυπωνόταν ξεκάθαρα η εμπειρία που έχω αποκτήσει στο μεταξύ. Γιατί είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον να παρατηρείς τις αλλαγές, την καλλιτεχνική ωρίμαση. Ελπίζω λοιπόν να μπορέσω κάποια στιγμή να πραγματοποιήσω εκ νέου τις πρώτες μου ηχογραφήσεις. Μπορεί και να τα καταφέρω, ποιος ξέρει...».

Υπάρχει μία πχογράφηση που την αγαπάτε περισσότερο από τις άλλες;

«Ο αγαπημένος μου δίσκος είναι ο πιο πρόσφατος, το «Amici e Rivali», τον οποίο ηχογράφησα μαζί με τον φίλο μου και εξαιρετικό τενόρο Μάικλ Σπάιρς. Τέτοιος δίσκος, με νιουέτα και τρίο του Ροσίνη, όπου αναδεικνύεται η φωνή του τενόρου, δύο εν προκειμένω τενόρων, δεν έχει γίνει ποτέ ξανά. Επιπλέον, δείχνει μερικές από τις δυνατότητές και από τις ικανότητές μου. Ξέρετε, στις παραστάσεις μου, περισσότερο από τη φωνητική τελειότητα (που είναι βεβαίως ένα ζητούμενο), με ενδιαφέρει να δημιουργώ ξεχωριστές στιγμές. Αυτό προσπάθησα και σε αυτή την ηχογράφηση».

Ποιος είχε την ιδέα για το «Amici e Rivali»;
 «Ήταν μία δική μου ιδέα. Τη σκέφτηκα έπειτα από μια πολύ επιτυχημένη κοινή εμφάνισή μας με τον Μάικλ στην Concertgebouw του Αμστερνταμ. Το κοινό είχε αντιδράσει με ξέφρενο ενθουσιασμό στο τραγούδι μας. Μου φάνηκε καλή ιδέα να κάνουμε κάτι μαζί, αυτή τη φορά στο στούντιο, κάτι που δεν έχει ξαναγίνει, μια συνεργασία ανάμεσα σε δύο καλλιτέχνες που νομίζω πως έχουν τις κατάλληλες φωνές για να ηχογραφήσουν αυτό το ρεπερτόριο».

SHERWIN LARSEN

Ποιοι είναι οι κανόνες της σωστής και αρμονικής συνεργασίας ανάμεσα σε δύο τενόρους;
 «Ανάμεσα σε εμένα και τον Μάικλ υπάρχει ειλικρινής συμπάθεια. Είμαστε στ' αλήθεια φίλοι. Οταν συνεργάζεσαι με κάποιον που τον θαυμάζεις και που τον σέβεσαι δεν υπάρχουν δεύτερες σκέψεις. Στην πραγματικότητα, ο ένας σπρίνχει τον άλλον να γίνει καλύτερος, ο ένας συμπληρώνει τον άλλον. Αυτό συμβαίνει κάθε φορά που βρίσκομαι στη σκηνή με τον Μάικλ. Γι' αυτό και εύχομαι να μου δοθούν πολλές ευκαιρίες και στο μέλλον να μοιραστώ αυτή τη σκηνή μαζί του».

Θέλω να είμαι οτιν πρώτη γραφή, ένας ανάμεοα σε εκείνους που θα ανοίξουν τις πόρτες σε ανθρώπους που μοιάζουν με εμένα. Θέλω να δώσω ένα καλό παράδειγμα, να συμβάλω στην προσπάθεια που γίνεται για να αγγίξουν τα μαζί των ανθρώπων

Τελικά υπάρχει ανταγωνισμός ανάμεσα σε δύο τενόρους; Με νικητή, ας πούμε, εκείνον που θα τραγουδήσει την πιο υψηλή νότα;

«Είναι, ας τον πούμε, ένας φιλικός διαγωνισμός. Ποιος μπορεί να τραγουδήσει τις πιο ψηλές νότες, ποιος μπορεί να τραγουδήσει τις πιο χαμηλές νότες, ποιος μπορεί να κινήσει τη φωνή του με μεγαλύτερη ταχύτητα... Εποι τα βλέπω όλα αυτά, ως ένα παιχνίδι μεταξύ φίλων, γιατί είναι σημαντικό να υπάρχει παιχνιδιάρικη διάθεση και συντροφικότητα. Ενα παιχνίδι που εμπεριέχει υψηλή ανταγωνισμό. Ο ένας προκαλεί τον άλλον να δείξει τον καλύτερο εαυτό του, δεν υπάρχει τίποτε αρνητικό σε αυτό».

Σας αρέσει να σας αποκαλούν «τενόρο του Ροσίνη»;
Είναι κάτι που περιγράφει σωστά την κατηγορία της φωνής σας;

«Προτιμώ να αποκαλώ τον εαυτό μου τενόρο του μπελκάνιο. Είναι πράγματι πολλοί εκείνοι που με χαρακτηρίζουν "τενόρο του Ροσίν". Επειδή ο Ροσίνι καλύπτει το 70% του μέχρι σήμερα ρεπερτορίου μου. Έχω όμως τραγουδήσει αρκετά και Ντονιτσέτι και Μπελνί. Οπότε προτιμώ να σκέφτομαι τον εαυτό μου ως τενόρο του μπελκάντο, ως αυτό που αποκαλούν tenore di grazia».

Με ποιον από τους ρόλους που έχετε τραγουδήσει νιώθετε τη μεγαλύτερη σύνδεση;

«Μου αρέσει πολύ ο χαρακτήρας του Νεμορίου στο «Ελιξριο του έρωτα» του Ντονιτσέτι. Με συγκινεί η απλότητά του. Προσπαθώ κι εγώ να μην είμαι περιπλοκος και δύσκολος χαρακτήρας στη συναναστροφή μου με τους άλλους. Να είμαι ένας απλός άνθρωπος που σέβεται τη μουσική και τους συναδέλφους του. Να συμπεριφέρομαι πιούς άλλους με τον τρόπο που θα ήθελα να συμπεριφέρονται σε εμένα, να παραμένω καλός και φιλικός απέναντί τους, να μην γίνομαι εγωκεντρικός, ένας ακόμα από εκείνους τους καλλιτέχνες με τα τεράστια «εγώ», αλλά να είμαι ένας φυσιολογικός άνθρωπος. Είμαι περίεργος. Εχω έναν ακόμα αδελφό και τέσσερις αδελφές. Μεγαλώνοντας σε πολυμελή οικογένεια έχω μάθει να μην παίρνω τον εαυτό μου πολύ στα σοβαρά. Για να γρίσουμε όμως στον Νεμορίου, πολλοί νομίζουν πως δεν είναι ξέπινος. Δεν συμφωνώ με αυτή την άποψη. Νομίζω πως είναι απλός, καθαρός και τίμιος, ένας άνθρωπος με αγνή καρδιά. Ένας τέτοιος άνθρωπος θέλω να είμαι και εγώ. Οπότε, ναι, νιώθω κοντά στον Νεμορίου. Μου αρέσει και ο «Κόρης Ορύ» του Ροσίνη, γιατί κάνει πολλά ξέπινα πράγματα».

Οι ρόλοι που ερμηνεύετε είναι ρόλοι εραστών, είστε πάντα ο ωραίος, ο καλός, ο γενναίος της υπόθεσης. Δεν θα θέλατε σε κάποια παράσταση να είστε εσείς ο κακός:

«Μα ναι, έχω ερμηνεύει και έναν κακό ή μάλλον έναν τύπο που μπορεί να θεωρηθεί και κακός χαρακτήρας, πριν από μερικά χρόνια, στη Βασιλική Οπέρα του Λονδίνου, στη "Σεμίραμι" του Ροσίνι. Ο Ινφένο, όπως τον είχε παρουσιάσει τότε ο σκηνοθέτης, ήταν υπολογιστής, ύπουλος, γλοιώδης και απεχθής. Ήταν αρκετά διασκεδαστικό για εμένα να κάνω τον κακό. Νομίζω εξάλλου πως είναι πιο εύκολο να παιξεις έναν κακό χαρακτήρα παρά έναν αστείο χαρακτήρα. Η κωμωδία είναι πιο απαιτητικό είδος από το δράμα. Ομως οι κωμικοί ρόλοι αισθάνομαι πως είναι μια προέκταση του εαυτού μου. Μου αρέσει να παίζω χαρακτήρες αιστείους, εραστές και νέοις. Μου αρέσουν όμως και οι προκλήσεις. Ανυπομονώ λοιπόν στο μέλλον να μου δοθούν οι ευκαιρίες να παίξω και πιο σύνθετους χαρακτήρες».

Πώς επινοήσε τη ζωή σας η πανδημία;

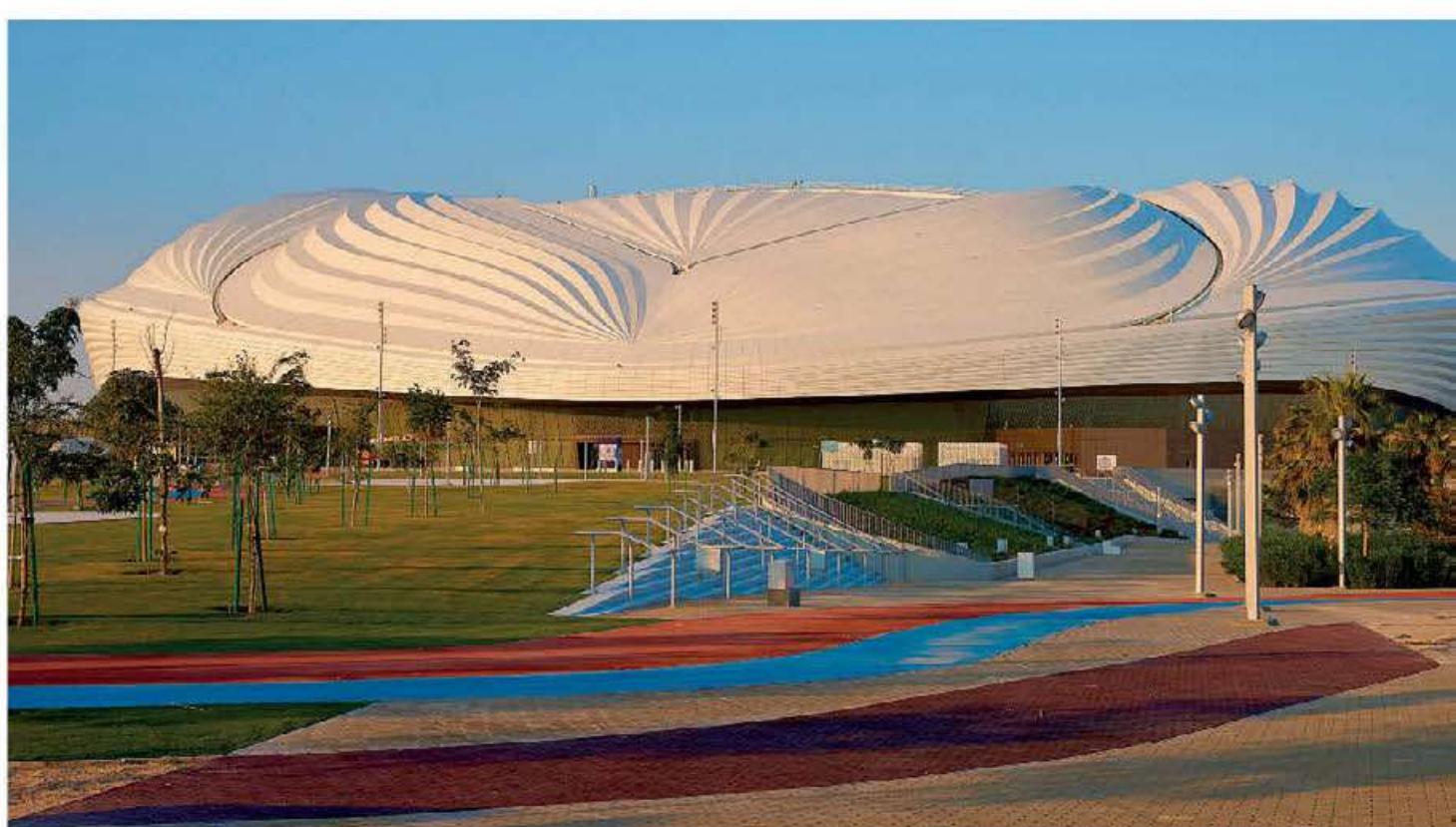
«Οπως σχέδον όλοι οι άνθρωποι χρειάστηκε να σταματήσω για λίγο και να αρχίσω να αντικετωπίζω τη ζωή με διαφορετικό τρόπο. Οταν τα πράγματα ήταν κανονικά, αν θέλουμε να τα ονομάσουμε έτσι, δλα κινούνταν με ταχύτατους ρυθμούς. Η COVID-19 ωστ

7+1 «ναοί» ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

*To Κατάρ επομένεται να υποδεχθεί
το Παγκόσμιο Κύπελλο του
2022 με εντυπωσιακά δείγματα
αρχιτεκτονικής και design.*

To Al Janoub,
γνωστό μέχρι
πρότιος και ως
Al-Wakrah Stadium,
έχει σχεδιαστεί από
τη Ζάχα Χαντίν.

To Lusail Iconic Stadium (ή Lusail National Stadium) των Foster+Partners, οικοδομήθηκε 23 χιλιόμετρα βορείως της Ντόχα.

To Al Thumama Stadium είναι εμπνευσμένο από την παραδοσιακή πλεκτή gahfiya που φορούν οι άνδρες και τα αγόρια στην Μέση Ανατολή.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΝΑ ΑΣΤΡΑΦΕΛΑΟΥ

Απομένει σχεδόν ένας χρόνος για τη μεγαλύτερη διοργάνωση του ποδοσφαίρου σε επίπεδο εθνικών ομάδων και το Κατάρ, μια από τις πλουσιότερες χώρες του κόσμου και το μικρότερο έθνος που έχει αναλάβει να φέρει εις πέρας μια τέτοια αποστολή, δεν περιμένει βέβαια την τελευταία στιγμή για να υποδεχθεί τις 32 ομάδες και τους δεκάδες χιλιάδες φιλάθλους των αγώνων. Περήφανο που θα είναι η πρώτη αραβική και μουσουλμανική χώρα η οποία θα φιλοξενήσει το Παγκόσμιο Κύπελλο και με τις ημερομηνίες των αγώνων να έχουν μετακυλίσει σε εποχή που το κλίμα δεν θα αποτελεί εμπόδιο για τη διεξαγωγή τους (21 Νοεμβρίου με 18 Δεκεμβρίου αντί για τους μήνες Ιούνιο και Ιούλιο, όπως οι τελευταίες τέσσερις διοργανώσεις), το Κατάρ βάζει τις τελευταίες πινελιές σε επτά νέα στάδια τα οποία συναγωνίζονται μεταξύ τους για το ποιο είναι το πιο εντυπωσιακό από αρχιτεκτονικής άποψης. Και ας είναι τυλιγμένα στην αχλύ των σκανδάλων, η οποία μοιάζει να διαλύεται σιγά-σιγά, με τα ερωτήματα γύρω από τις συνθήκες ανέγερσής τους να καταντούν πλέον εντελώς ρητορικά. Πόσοι ήταν τελικά οι άνθρωποι που έχασαν τη ζωή τους εξαιτίας των απάνθρωπων εργασιακών συνθηκών στο πλαίσιο των πρωτοφανούς οικοδομικού προγράμματος υποδομών ύψους 4 δισ. δολαρίων που εκπονήθηκε προκειμένου να δείξει η χώρα ένα λαμπρό, εντυπωσιακό πρόσωπο στους επισκέπτες της; Ήταν περισσότεροι από 7.000 οι μετανάστες από χώρες όπως η Ινδία, το Πακιστάν, το Νεπάλ, το Μπανγκλαντές (όπως γράφει η εφημερίδα «The Guardian»), γύρω στις 15.000 όπως υποστηρίζει η Διεθνής Αμνηστία ή μόλις 38 (οι 35 εκτός εργασίας) όπως υποστηρίζει η οργανωτική επιτροπή του

Παγκόσμιου Κυπέλλου στο Κατάρ; Ερωτήματα οι απαντήσεις των οποίων αναμένεται να περάσουν στα ψηλά γράμματα της Ιστορίας, όπως συμβαίνει συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις.

Με τη σφραγίδα των «starchitects»

Το μεγαλύτερο από τα επτά στάδια που κατασκευάστηκαν ειδικά για το 22ο FIFA World Cup, με χωρητικότητα περίπου 80.000 ατόμων, είναι το Lusail Iconic Stadium (ή Lusail National Stadium), στο οποίο θα διεξαχθεί και ο μεγάλος τελικός της διοργάνωσης. Βρίσκεται στην πόλη Λουσάιλ, 23 χιλιόμετρα βορείως της πρωτεύουσας Ντόχα, και σχεδιάστηκε από το βρετανικό αρχιτεκτονικό γραφείο Foster+Partners σε συνεργασία με το αμερικανικό γραφείο MANICA Architecture του Ντέιβιντ Μάνικα, που ειδικεύεται στον σχεδιασμό αθλητικών χώρων. Το στάδιο άνοιξε στις 25 Οκτωβρίου και εντυπωσίασε, καθώς είναι εμφανής η στόχευση των αρχιτεκτόνων να αντικατοπτρίσουν με ποικίλους τρόπους τοπικές αισθητικές παράδοσεις, όπως τα περίπλοκα διακοσμητικά μοτίβα που βρίσκονται σε αγγεία του αραβικού και ισλαμικού πολιτισμού. Ο σχεδιασμός αυτού του σταδίου, που θυμίζει και τα χάρτινα φαναράκια, περιλαμβάνει μια σχεδόν κυκλική βάση, η οποία ανοίγει προς τα πάνω και περιβάλλεται από μια τάφρο με νερό που θα συνδέεται με το πάρκινγκ μέσα από έξι γέφυρες.

Λίγο παλαιότερο, μια και εγκαινιάστηκε τον Μάιο του 2019, το στάδιο Al Janoub, γνωστό μέχρι πρότινος και ως Al-Wakrah Stadium, γιατί ακριβώς βρίσκεται στην ομώνυμη πόλη βορείως της Ντόχα, έχει τη μισή χωρητικότητα συγκριτικά με το Λουσάιλ και θα είναι η επίσημη έδρα του ποδοσφαιρικού συλλόγου Al-Wakrah SC. Ωστόσο και αυτό είναι σχεδιασμένο από starchitect, συγκεκριμένα από την Ιρακινο-βρετανική Ζάχα Χαντίνι, η οποία πρόλαβε να βάλει πάνω του τη σφραγίδα της προτού φύγει από τη ζωή το 2016, μαζί με την αμερικανική τεχνική εταιρεία AECOM. Η νεο-φρουτουριστική μορφή του το καθιστά αναπόφευκτα άμεσα αναγνωρίσιμο ως δημιούργημα της Χαντίνι, ενώ όπως και στην περίπτωση των Foster+Partners

Το μεγαλύτερο από τα επτά στάδια που κατασκευάστηκαν ειδικά για το 22ο FIFA World Cup, με χωρητικότητα περίπου 80.000 ατόμων, είναι το Lusail Iconic Stadium, οιο οποίο θα διεξαχθεί και ο μεγάλος τελικός της διοργάνωσης

New Direction

Τάσεις, επιρροές, χρώματα, top models να ποζάρουν στον φακό. Η φωτογράφιση πάνω ποζήωρη, κουραστική, σίγουρα όμως συναρπαστική, «ιδιαιτερη». Οι προτάσεις των διάσημων σχεδιαστών και των μεγαλύτερων brands του πλανήτη, τα κορυφαία trends, βασιζόμενα στην αέναν αγγίτη της μόδας, είναι εδώ. Ξεπλήγουνται με άκρως εντυπωσιακό τρόπο μέσα από τις ποζητικές σεζόνες του BHMAgazino. Το ταξίδι στον ανδρικό fashion world είναι μαγικό. Ρούχα, παπούτσια, αξεσουάρ και τα καυτήτερα ρούχα για την Χειμώνα 2021-2022 παρουσιάζονται μέσα από το δικό μας μαγικό touch. Οπως μέρος του BHMAgazino ξέρει...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΚΟΥΛΟΣ
FASHION EDITOR: ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΑΝΤΟΣ

ΓΗΝΕΣ αποχρώσεις

Marko: Κασμιρένια μπλούζα και κασμιρένιο πουκάμισο Ermenegildo Zegna (Ermenegildo Zegna Boutique), cool-wool παντελόνι Sotiris Georgiou, κασκόλ Tommy Hilfiger (Golden Hall).

Josh: Polo μπλουζάκι Adonis, κοστούμι Dimitris Petrou, μάλλινο παλτό Brooks Brothers (Brooks Brothers Boutique), σουέτ παπούτσια Kalogirou.

Iάσονας: Βαμβακερό μπουφάν Calvin Klein (Golden Hall) φορεμένο μέσα από βαμβακερά σακάκι Adonis, μάλλινο παντελόνι Dimitris Petrou, σουέτ μποτάκια Fratelli Rossetti (Kalogirou).

Αιμιλάνο: Μεταξωτό πουκάμισο Sotiris Georgiou, βαμβακερό γιλέκο-trench coat Adonis, κοτλέ παντελόνι Stelios Koudounaris (Stelios Koudounaris Flagship Store).

Εστιαν: Αδιάβροχο παρκά και βαμβακερό παντελόνι Ermenegildo Zegna (Ermenegildo Zegna Boutique), παλτό Yiorgos Eleftheriades (Yiorgos Eleftheriades Boutique).

Grooming Χρύσανθος Σμυρναίος (Beehive Artists)
Assistant photographers Δημοσθένης Παπαδόπουλος & Αλέξανδρος Ιμπραχίμη
Assistant styling Μαρία Τηλιγάδα
Models Josh, Ιάσονας Λάιος, Marko (D. Models), Estian (Ace), Αιμιλάνο Μάρκου (The Legion)

UPDATED trench

Αιγαίναντο: Βαμβακερό πουκάμισο και μάλλινο παντελόνι **Tommy Hilfiger** (Golden Hall), βαμβακερό trench coat **Adonis**, δερμάτινη handbag με αλυσίδα **Louis Vuitton** (Louis Vuitton Boutique), γυαλιά πλίου **Gucci** (Delux Hellas), μοκασίνια **Salvatore Ferragamo** (Salvatore Ferragamo Boutique).

Ιάσονας: Βαμβακερό πουκάμισο και βαμβακερό trench coat **Adonis**, γυαλιά οράσεως **Bottega Veneta** (Delux Hellas), ρολόι **Tissot Heritage Visodate Powermatic 80** (Tissot Boutique).

